

L'etern monòleg de "Les Circumstàncies"

Si tu, bon amic lector, tens algun conegut d'aquells la conversa del qual t'arriba a marejar perquè amb cap raonament consegueixes fer-lo canviar de disc, comprendràs perfectament el que ens pesa i ens fatiga l'etern monòleg de "Les Circumstàncies" entorn de l'actitud de FOMENT i els nostres regidors.

El fet que habitualment hi hagi congruència entre els regidors, el portantveu i el Comitè, del partit d'Acció Catalana a Reus, meravel·la als nostres contrincants i no els permet comprendre que no succeeixi el mateix a casa nostra. Els explicarem el perquè de la diferència: Entre els elements d'A. C. hi ha, ordinàriament, una servil condescendència perquè els regidors, la redacció de "Les Circumstàncies" i el partit són una mateixa cosa: tres senyors que tenen el do de la ubiqüitat. Entre els de l'Esquerra Republicana de Catalunya el sincronisme automàtic és més difícil, perquè cada activitat té el seu home i cada home una independència solament frenada pel respecte a la idea comú, ideari que té per portantveu oficial a les nostres comarques el diari FOMENT. FOMENT, per tant, i mentre no sigui desautoritzat pels organismes competents, és la veu del partit; la veu d'aquell partit que a Reus roman isolat de les altres organitzacions polítiques precisament perquè aquestes, dretes i esquerres, aglutinades per Acció Catalana, han format un front únic per a deturar l'embranchada de l'Esquerra Republicana la ideologia de la qual representa Macià, el capdill de les llibertats catalanes tan injustament befat per "Les Circumstàncies" en ocasió de les darreres eleccions legislatives.

"Les Circumstàncies" enjoiada per l'èxit de les seves jesuítiques maquinacions, s'envaneix que al seu entorn s'hi acoblin dretes i esquerres. No tenim inconvenient en reconèixer que és just aquest envaniment per quant la unió pactada sota la cobertura del bé de Reus ha col·locat en situació difícil als radicals i als autonomistes i el comprometre el crèdit d'organitzacions republicanes és sempre un èxit per la reacció.

Segons "Les Circumstàncies", els radicals i els autonomistes han perdut la representació dels ideals d'a-

vantguarda a la nostra ciutat. Ara, segons el confrare, els demagogs, els de la flamarada, som nosaltres. En som tant de vermells, que fins ens atribueix velleïtats anarquistes per tal que la burgesia autòctona ens repudii i ens ailli com a uns empestats.

En el pròxim número el confrare sollicitarà per a nosaltres el pacte de la fam!

Per la gent d'ànima de cant i el sentir simpaties pels obrers és un delictes. Doncs bé: Si els republicans de Reus, que Acció Catalana fusiona amb totes les forces reaccionàries de la població, accepten les teories de "Les Circumstàncies" i creuen que l'actuació de FOMENT és funesta pels ideals de justícia i de llibertat, tindrem a gran honor el restar sols sostenint a Reus la bandera de la democràcia catalana, aquella mateixa bandera que tots els homes liberals volíem enarborar i que ara Acció Catalana i els que els segueixen voldrien fer servir de catifa per tal que no s'embrutin les xarolades sabates els elements d'extrema dreta.

Creiem que amb el que deixem dit queden perfectament puntualitzats tots els extrems que tan preocupen al nostre confrare i per tant arribada l'hora que ells i nosaltres ens dediquem a tasca més profitosa que la de sostenir una conversa que deu deixar anguniejats i avorrits als qui l'escolten, si és que hi ha algú que tingui la bonhomia de seguir-la.

Temes municipals

En la sessió de dijous passat, després del despatx ordinari, va donar-se lectura a una proposició signada pel nostre amic i regidor de Foment, senyor Cabré, el contingut íntegre de la qual donàvem en la ressenya que de la dita sessió va publicar-se ahir en aquestes columnes.

La proposició de referència naix d'un llarg procés iniciat ja pel senyor Cabré, en època de l'anterior Consistori.

Oportunament fou comentada la utilitat de la confecció del pla topogràfic, puix que aquest havia d'ésser la base per a l'estudi de la

Heu's ací un altre article que serà famós dins la història de la discussió de la Constitució de la República espanyola.

Si ens hi fixem bé, veurem que l'ambient de la Cambra dels diputats no pren aquell aire de solemnitat constitucional ni arriba a apassionar el públic, si no es discuteix quelcom que afecti a Catalunya.

Ja en temps de la Monarquia, les úniques alenades de protesta i de renovació que arribaven allà dalt d'aquella planúria estepària, eren les que feien sentir les veus dels catalans; ara en plena República, només són els afers que pertanyen a Catalunya els que arriben a fer vibrar els diputats i tot el país.

Quan no es discuteixen coses que afecten particularment a Catalunya, el Congrés no s'omple ni tan solament hi acudeixen aquells diputats que tenen demanada la paraula.

La constatació d'aquests fets ens prova que Catalunya pesa damunt de la política general de l'Estat espanyol, i per altra part, vol dir que nosaltres som un poble d'una sensibilitat política potser molt més afnada que tots els altres de la península, car exigim als nostres representants una actuació d'acord amb les normes per les quals els donarem les actes de diputats, mentre que els diputats dels altres pobles actuen com els sembla o convé a les seves necessitats particulars o del grup al qual pertanyen.

xarxa de clavagueres que Reus necessita, a la vegada que permetria una volta realitzat anar a l'establiment del pla d'aixampli, la conveniència del qual ve proclamant la nostra ciutat des de fa tants anys. I el senyor Cabré, conscient de la gran importància que per Reus tenia la possessió d'un pla topogràfic, va projectar-ne la confecció, portant al Consistori una proposta en aquest sentit. S'acceptà la iniciativa del nostre regidor, i avui la ciutat ja pot enfocar amb base ferma, la realització dels projectes que més han de contribuir al seu engran (Continua a la pàgina 5.ª)

L'article 48

A Madrid, els catalans hi tenim enemics formidables i que al seu dia poden ésser un gros perill; però hem de reconèixer que també hi tenim defensors de gran vàlua i que si nosaltres en sabem, al seu dia també poden salvar la nostra situació i fer que se'ns reconegui tot allò que és nostre, sense quedar fora de la nova estructuració de l'Estat espanyol.

Si examinem els comentaris que els periòdics fan a l'article 48, veurem que els enemics de Catalunya, com són "A B C", "Imparcial", etc. el combaten aferrissadament i preveuen uns temps catastròfics per Espanya. Si Espanya no fos més que llur negoci periodístic, no s'equivocarien, car tenim la seguretat que així com s'augmenti el nivell cultural de tots els ciutadans, aquests periòdics aniran perdent la clientela i la raó d'existir.

Els més simpatitzants l'accepten com a mal menor o fent un esforç de comprensió.

No ens extranya l'actitud dels periòdics castellans; el que no comprenem és el comentari de "La Veu", la qual no es dona mai per satisfeta, i sembla que vulgui dir que si ells fossin la majoria foren més exigents.

Potser val més que no hi fem comentaris, car suposem que tothom es recordarà prou bé que encara no fa un any que es conformaven amb una migrada Mancomunitat purament administrativa.

Nosaltres no som ni optimistes ni pessimistes; només constatem fets i fem observar que fins ara no s'ha barrat el pas a l'Estatut. Ara només falta la qüestió de la justícia i l'hisenda; però ens sembla que aquestes qüestions no apassionaran tant i són més fàcils de tractar.

L'Estatut, doncs, serà aprovat, més aviat o més tard, sense retallar o retallat; però sempre dependrà el seu èxit de l'actitud dels homes representantius de Catalunya i del poble que tenen darrera.

Si arribada l'hora, tots plegats ens sentim per damunt de tot Catalans, no hi ha cap dubte que l'Estatut serà aprovat.

ANUNCIANTS:
"FOMENT" ES EL DIARI
QUE US CONVE.